

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 256.791 van 15 juni 2023
in de zaak A. 229.706/VII-41.455**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 3. XXX
 4. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Luc Denys
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 december 2019, strekt tot de cassatie van arrest nr. 228.546 van 7 november 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.628 van 20 januari 2020.

De verzoekende partijen hebben een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 november 2022.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Denys, die verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De eerste en de tweede verzoekende partij hebben op 26 november 2002 een verzoek om internationale bescherming ingediend, mede namens hun destijds minderjarig kind Me.A. De verwerende partij heeft hen met een beslissing van 6 december 2004 erkend als vluchteling.

3.2. De eerste en de tweede verzoekende partij zijn in de loop van 2006 vertrokken naar Oekraïne. De eerste verzoekende partij is naar eigen zeggen

in Oekraïne gebleven terwijl de tweede verzoekende partij verder is gereisd naar Rusland, waar de derde en de vierde verzoekende partij zijn geboren.

3.3. In 2016 keren de verzoekende partijen terug naar België. De eerste en de tweede verzoekende partij dienen een verzoek om internationale bescherming in, enkel voor de (minderjarige) derde en vierde verzoekende partij.

Op grond van de vaststellingen in het onderzoek van deze laatste aanvraag, neemt de verwerende partij op 28 mei 2019 vier beslissingen waarmee respectievelijk de vluchtelingenstatus van de eerste en de tweede verzoekende partij wordt ingetrokken en de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd in hoofde van de derde en de vierde verzoekende partijen (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissingen).

De verzoekende partijen tekenen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de vier voornoemde beslissingen van 28 mei 2019. Met een arrest van 7 november 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beroepen. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partijen werpen in een eerste middel, dat zij in de toelichtende memorie herhalen, de schending op van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekende partijen vatten eerst samen wat zij voor de eerste rechter hadden aangevoerd:

- de vluchtelingenstatus werd ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet). Volgens deze bepaling “trekt” de verwerende partij in dergelijk geval de vluchtelingenstatus in, terwijl de verwerende partij op basis van artikel 55/3/1, § 1, van die wet de vluchtelingenstatus “kan”intrekken;
- waar de wettelijke bepaling stelt dat de verwerende partij “intrekt”, is er een automatisme en moet de verwerende partij de status intrekken, terwijl zij dat niet moet doen wanneer de bepaling stelt dat de verwerende partij de status “kan” intrekken. In het laatste geval moet zij haar beslissing tot intrekking motiveren. De vluchteling heeft er dus belang bij dat de verwerende partij beschikt over een appreciatiebevoegdheid, al was het maar om aan te voeren dat de verwerende partij haar beslissing tot intrekking niet of onvoldoende motiveert. De verzoekende partijen hebben dat voordeel niet in de op hen toegepaste bepaling;
- de wetgever legt niet uit waarom in het geval van artikel 55/3/1, § 1, van de vreemdelingenwet wel de mogelijkheid wordt voorzien om de status niet in te trekken indien de betrokkene zich in dat geval bevindt terwijl deze mogelijkheid niet wordt geboden in het geval van artikel 55/3/1, § 2, van die wet. Nochtans gaat het om vergelijkbare categorieën vermits de intrekking steeds gebeurt omwille van een laakbaar gedrag van de vreemdeling. Bij gebrek aan redelijke verantwoording voor deze verschillende behandeling, die in het nadeel van de verzoekende partijen uitvalt, zijn de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden. De verzoekende partijen hebben verzocht hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, doch de eerste rechter is hier niet op ingegaan omdat het niet om vergelijkbare categorieën zou gaan en omdat zijn beslissing vatbaar is voor cassatieberoep bij de Raad van State.

De verzoekende partijen voeren thans aan dat zij belang hebben bij het antwoord op de prejudiciële vraag omdat zij in geval van schending van het gelijkheidsbeginsel kunnen aanvoeren dat de eerste rechter zijn appreciatiebevoegdheid dient uit te oefenen, ook wanneer artikel 55/3/1, § 2, van de vreemdelingenwet in principe zou kunnen worden toegepast. Zij “geven ter overweging nog het volgende mee”:

“- er valt op te merken dat dit verschil in behandeling ook wordt teruggevonden in artikel 14, leden 3 en 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn. In dat opzicht is de interne wetgeving een correcte omzetting van het Europees recht. Dat doet evenwel niet ter zake: een wet kan immers strijdig zijn met het gelijkheidsbeginsel van de artikelen 10 en 11 voornoemd, ook als ze de omzetting van Europees recht (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.20.2).

- daarbij komt nog dat de status van vluchteling van verzoekers ingetrokken wordt bijna 15 jaar na hun erkenning. De wetgeving bepaalt hier geen verjaringstermijn voor, terwijl het gegeven dat artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet (in de versie van toepassing vóór de wijziging op 4 mei 2016) de intrekking van het verblijf wegens fraude toeliet zonder tijdsbeperking, en bijgevolg zonder verjaringstermijn, slechts niet zonder redelijke verantwoording is omdat de vaststelling dat de gezinshereniger fraude heeft gepleegd, niet automatisch tot gevolg heeft dat aan zijn verblijf en aan het verblijf van zijn familieleden een einde wordt gesteld maar enkel een mogelijkheid is, en de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met de individuele toestand van de betrokken vreemdeling (GwH 22 november 2018, nr. 156/2018, B.11.1). Dit is bijgevolg anders dan bij de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, terwijl het om twee gelijkaardige categorieën gaat, nl. intrekking van de hoedanigheid van vluchteling resp. van het op grond van gezinshereniging bekomen verblijfsrecht, in beide gevallen wegens fraude. Ook bij de invoering van artikel 74/20 en artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet op 4 mei 2016 (intrekking verblijf wegens fraude) werd de vraag gesteld of er een verjaringstermijn dient te gelden. De staatssecretaris verklaarde hiertegen gekant te zijn, maar merkte wel op dat ‘Sowieso, als er fraude is en een intrekking volgt op basis van een beoordeling, per individueel geval, dossier per dossier, dan zal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een oordeel geveld worden over de gewichtigheid van de fraude. Er moet altijd rekening gehouden worden met de pro portionaliteit (...) Persoonlijk ben ik geen voorstander van een verjaringstermijn (...). Ik vind dat er een verschil is tussen een fraudegeval dat na tien of vijftien jaar opduikt, waarbij er kinderen zijn en waarbij er kan gesproken worden van een perfecte integratie en van een actieve bijdrage aan de samenleving, en een geval waarbij er ook heel wat bezwarende elementen zijn’ (Kamer 2015-16, CRIV 54 PLEN 105, 30); en terwijl krachtens artikel 74/20, § 2, tweede lid en krachtens artikel 74/21 de minister of zijn gemachtigde over een appreciatievrijheid beschikt

en bijgevolg niet verplicht is het verblijf in te trekken wanneer fraude werd vastgesteld;

- ook in het internationale vluchtelingenrecht wordt gesteld dat bij een intrekking van de vluchtelingenstatus geen automatisme geldt, maar dat de bevoegde overheid over een discretionaire bevoegdheid moet beschikken (Sibylle Kapferer, Cancellation of refugee status, maart 2003, blz. 30 nr. 97; UNHCR, Note on the cancellation of refugee status, 22 november 2004, blz. 10 nr. 39 e.v.; beide documenten werden aan de eerste rechter als stuk meegedeeld);

- de verwijzing van de eerste rechter naar het arrest van het Hof van Justitie van 14 mei 2019, C-391/16, C-77/17 en C-78/17 doet niet ter zake, daar het Hof beslist dat in alle vermelde gevallen de regelgeving de intrekking van de vluchtelingenstatus kan voorzien, ook al behoudt in het ene geval betrokkene de hoedanigheid van vluchteling en in het andere geval niet;

- ook de omstandigheid dat artikel 55/3/1, § 3 wel een advies van verwerende partij voorziet over de verenigbaarheid met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van intrekking op grond van artikel 55/3/1, § 1 en § 2, 1°, en niet in geval van intrekking op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° doet niet ter zake daar, zoals de afdeling wetgeving van de Raad van State had opgemerkt, krachtens artikel 21, lid 1 Herschikte Kwalificatierichtlijn ook in dat geval het non-refoulementbeginsel moet geëerbiedigd worden (Kamer 2014-15, 1197/1, 22)."

Beoordeling

5. De vluchtelingenstatus van de eerste en de tweede verzoekende partij werd ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet, naar luid waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus intrekt "ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest".

De verzoekende partijen gaan ervan uit dat deze bepaling "een automatisme" vormt waarbij de verwerende partij de vluchtelingenstatus "intrekt" indien aan de voorwaarden van de bepaling is voldaan, zonder daarbij over enige discretionaire bevoegdheid te beschikken, dit in tegenstelling tot paragraaf 1 van

hetzelfde artikel, naar luid waarvan de verwerende partij immers de vluchtelingenstatus “kan” intrekken.

Om toepassing te maken van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet volstaat echter niet de eenvoudige vaststelling dat de betrokken vreemdeling feiten verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, valse verklaringen heeft afgelegd of valse of vervalste documenten heeft gebruikt. De commissaris-generaal (of in graad van beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) moet immers in die gevallen ook oordelen of de verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten hebben geleid tot de erkenning als vluchteling en/of de valse verklaringen of documenten dooslaggevend zijn geweest voor die erkenning. De commissaris-generaal kan zich in voorkomend geval evenmin beperken tot de vaststelling van een bepaald persoonlijk gedrag maar hij dient ook te beoordelen of dit (latere) gedrag erop wijst dat de betrokkene geen vervolging vreest. Dit houdt in dat de commissaris-generaal (of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep) wel degelijk beschikt over een beoordelingsbevoegdheid eer hij tot de toepassing komt van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen geven in hun argumentatie een te beperkte draagwijdte aan de beoordelingsbevoegdheid van de commissaris-generaal (of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) in het geval van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet.

Het uitgangspunt waarop de door de verzoekende partijen voorgestelde prejudiciële vraag steunt, kan derhalve niet worden gevolgd. In die omstandigheid is er geen aanleiding om deze prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Artikel 26, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 ‘op het Grondwettelijk Hof’ legt niet op dat een prejudiciële vraag wordt gesteld waarvan het antwoord niet tot de oplossing van het geschil kan leiden.

6. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekende partijen werpen in een tweede middel, waaraan zij in de toelichtende memorie niets wezenlijks toevoegen, de schending op van de artikelen 48/6, § 1, eerste lid, en 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet en van artikel 149 van de Grondwet.

In een eerste middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat zij volgens het bestreden arrest ook in het kader van het onderzoek naar een eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus een medewerkingsplicht hebben, terwijl zij menen deze plicht enkel te hebben bij het onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming en niet bij het onderzoek naar een intrekking van hun vluchtelingenstatus. Hiertoe verwijzen de verzoekende partijen naar de vermelding van de medewerkingsplicht in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waar sprake is van de “verzoeker om internationale bescherming” en “ter staving van zijn verzoek”. In het geval van een gebeurlijke intrekking is de betrokkene echter geen verzoeker om internationale bescherming meer, maar geniet hij reeds internationale bescherming. De verzoekende partijen wijzen erop dat artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 4.1 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95) en deel uitmaakt van hoofdstuk II “Beoordeling van verzoeken om internationale bescherming”, terwijl artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 14 van richtlijn 2011/95 en deel uitmaakt van hoofdstuk IV “Vluchtelingenstatus”. Vermits de intrekking van de vluchtelingenstatus in een ander hoofdstuk staat dan de medewerkingsplicht, slaat deze medewerkingsplicht niet op de procedure tot onderzoek van de intrekking van

de vluchtelingenstatus. Te dezen werd geen gebrek aan medewerkingsplicht vastgesteld met betrekking tot de redenen waarom de verzoekende partijen in 2002 zijn gevlucht en er wordt hen niet verweten dat zij niet de waarheid hebben verteld tijdens de procedure om als vluchteling erkend te worden, zodat de ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de feiten vanaf 2006 niet kunnen aantonen dat hun verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen tot 2002 ongeloofwaardig zouden zijn. Daarmee hangt volgens de verzoekende partijen de vraag samen op welke partij de bewijslast rust dat er bedrog ten gevolge van valse verklaringen of valse stukken gepleegd is. De verzoekende partijen stellen vast dat het blijkens het bestreden arrest aannemelijk is dat de eerste verzoekende partij zich samen met de tweede verzoekende partij in de Russische Federatie bevond. Zij wijzen erop dat er slechts sprake kan zijn van bedrog in hoofde van de eerste verzoekende partij indien zij na de erkenning van de vluchtelingenstatus in Rusland is geweest, wat zij altijd ontkend heeft. Volgens de verzoekende partijen ligt de bewijslast bij een intrekking van de vluchtelingenstatus bij de verwerende partij (of, in beroep, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) omdat de betrokkene niet vraagt om hem een recht toe te kennen, maar omdat hem een verworven recht wordt afgenomen. Ook artikel 14.3 van richtlijn 2011/95, waarvan artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet de omzetting is, dient volgens hen in die zin te worden begrepen dat de bewijslast voor valse verklaringen bij de overheid ligt. De verzoekende partijen besluiten dat het bestreden arrest artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet schendt door de bewijslast betreffende valse verklaringen (aangaande het voorgehouden verblijf van de eerste verzoekende partij in Oekraïne) bij de verzoekende partijen te leggen, nu het faalt in zijn bewijslast dat de verzoekende partijen bedrog zouden hebben gepleegd. Indien de Raad van State hieraan zou twijfelen, vragen de verzoekende partijen een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, namelijk of de aan een verzoeker om internationale bescherming in artikel 4.1 van richtlijn 2011/95 opgelegde medewerkingsplicht ook van toepassing is op de procedure tot intrekking van de vluchtelingenstatus waarvan sprake in artikel 14.3 van deze richtlijn.

In een tweede middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat het bestreden arrest hen met betrekking tot hun identiteit verwijt geen informatie te hebben verstrekt en hun medewerkingsplicht niet te hebben vervuld, terwijl hen in punt 2.2.10.1 van dat arrest wordt verweten dat zij in hun beroepschrift toegeven valse namen te hebben aangenomen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming. Volgens de verzoekende partijen gaat het om een tegenstrijdige motivering, wat gelijkstaat met een afwezigheid van motivering, zodat artikel 149 van de Grondwet wordt geschonden.

In een derde middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat zij volgens het bestreden arrest valse namen hebben gebruikt tijdens de procedure tot erkenning als vluchteling en dat het volgens dit arrest gaat om intentioneel bedrieglijke verklaringen over een fundamenteel aspect van hun verzoek om internationale bescherming, zijnde hun identiteit. De verzoekende partijen laten gelden dat hun valse verklaringen omtrent hun identiteit niet doorslaggevend zijn nu niet wordt betwist dat zij wel degelijk van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense afkomst zijn. Valse verklaringen omtrent hun naam tonen derhalve niet aan dat zij gelogen hebben over hun vluchtmotieven. Nu hierop niet wordt geantwoord in het bestreden arrest, minstens niet wordt aangetoond waarom deze verklaringen wel doorslaggevend zou zijn geweest voor de beslissing tot erkenning als vluchteling, achten de verzoekende partijen artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet geschonden.

8. Ter terechtzitting delen de verzoekende partijen mee dat zij afstand doen van het tweede middelonderdeel.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

9. De verwerende partij besluit in de aanvankelijk bestreden beslissingen in hoofde van de eerste en de tweede verzoekende partij “dat (i) u en

uw echtgenote niet lang na de erkenning als vluchteling in België teruggekeerd zijn naar jullie land van herkomst, hetwelk jullie naar eigen zeggen hadden verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging; (ii) dat jullie aldaar jarenlang hebben verbleven; en (iii) dat dit verblijf niet van clandestiene aard was, zoals jullie voorhouden. Een dergelijke terugkeer naar het land van herkomst dient in casu te worden beschouwd als persoonlijke gedrag later in de zin van artikel 55/3/1 Vw. Het persoonlijk gedrag van u en uw echtgenote toont aan dat jullie *ab initio* geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie vreesden.”

10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissingen “op omstandige wijze [heeft] vastgesteld dat de eerste en tweede verzoekende partij niet lang na de erkenning als vluchteling in België teruggekeerd zijn naar hun land van herkomst, hetwelk zij naar eigen zeggen hadden verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, dat zij daar jarenlang hebben verbleven en dat dit verblijf niet van clandestiene aard was, zoals zij voorhouden” en dat de verwerende partij in die beslissingen “besluit dat een dergelijke terugkeer naar het land van herkomst dient te worden beschouwd als persoonlijk gedrag in de zin van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en dat hun persoonlijk gedrag aantoont dat zij *ab initio* geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie vreesden”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden in de kwestieuze beslissingen “[d]aarnaast [...] nog ernstige vermoedens geuit dat eerste en tweede verzoekende partij ten tijde van hun verzoek om internationale bescherming een valse identiteit hebben aangenomen”.

Anders dan de verzoekende partijen voorhouden, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet als dusdanig dat de bewijslast in beginsel berust bij henzelf. Hij wijst er wel op dat de eerste en de tweede verzoekende partij ook bij een onderzoek naar de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus een medewerkingsplicht hebben die inhoudt “dat zij hun medewerking dienen te verlenen bij het verschaffen van gedetailleerde en waarheidsgetrouwe informatie, in casu aangaande hun identiteit, hun

verblijfplaats(en) na de toekenning van de vluchtelingenstatus, de aard van het verblijf aldaar en eventuele problemen die er zich zouden hebben afgespeeld; alsook dat zij stukken ter staving van hun verklaringen bijbrengen, of een bevredigende uitleg bieden omtrent het ontbreken ervan”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben de verzoekende partijen in zeer ernstige mate verzaakt aan deze medewerkingsplicht. Hij vervolgt:

“Zo wordt in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze vastgesteld dat hun verklaringen op verschillende cruciale punten ongeloofwaardig zijn en dat zij nagelaten hebben enig bewijs neer te leggen aangaande o.a. het voorgehouden verblijf in Oekraïne. In hun verzoekschrift slagen verzoekende partijen er geenszins in een ander licht te werpen op deze vaststellingen, nu zij zich beperken tot het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij zonder de verschillende vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De Raad bemerkt in dit verband nog dat eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud in het kader van de heroverweging van haar vluchtelingenstatus overigens uitdrukkelijk geconfronteerd werd met de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden verblijf in Oekraïne en de conclusie dat, gelet ook op de andere vaststellingen, er dient aangenomen te worden dat zij in Rusland heeft verbleven net als tweede verzoekende partij. Eerste verzoekende partij kwam echter niet verder dan te erkennen dat deze indruk inderdaad gewekt kan worden, en te volharden in een ongeloofwaardig geacht verblijf in Oekraïne [...]. De Raad merkt hierbij op dat het neerleggen van bewijzen van het voorgehouden jarenlange verblijf in Oekraïne van eerste verzoekende partij – blijkens haar verklaringen zou dit verblijf legaal geweest zijn, zou zij er gewerkt hebben en zou zij in aanvaring gekomen zijn met de ordediensten, zodat het niet onredelijk is van de commissaris-generaal om hiervan enig stavingstuk te verwachten – mogelijk in het voordeel van verzoekende partijen had kunnen zijn. De afwezigheid ervan zet evenwel de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun verklaringen dienaangaande kracht bij.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen de tegenstrijdigheden in hun verklaringen wijten aan de fysieke en geestelijke gezondheidsproblemen van eerste verzoekende partij en in dit verband als bijlage bij hun verzoekschrift twee medische attesten voegen (bijlage 3), stelt de Raad vast dat verzoekende partijen er niet in slagen afdoende aan te tonen dat de cognitieve vaardigheden van eerste verzoekende partij dermate zijn aangetast dat van haar geen volwaardige, coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen verwacht kunnen worden.

Uit de medische attesten d.d. 9 april 2018 en 31 juli 2018 blijkt dat er een slaaponderzoek (‘polysomnografisch onderzoek’) werd uitgevoerd, waarvan eveneens de resultaten besproken worden. Hierbij wordt evenwel geen enkele melding gemaakt van geheugenproblemen of andere cognitieve problemen, laat staan de mate waarin deze eerste verzoekende partij zouden verhinderen

om volwaardige verklaringen af te leggen over kernelementen van de periode 2006-2016. Uit het medisch attest d.d. 9 april 2018 blijkt verder nog dat eerste verzoekende partij zelf melding heeft gemaakt van ‘inprentingsproblemen’, doch nergens uit het attest blijkt, noch tonen verzoekende partijen dit aan, dat de voorgehouden geheugenproblemen op objectieve wijze werden vastgesteld door een arts, psycholoog of psychiater.

2.2.7. Wat betreft het bijgebrachte medisch attest d.d. 19 juni 2019 in verband met tweede verzoekende partij [...], stelt de Raad vast dat in het attest slechts op algemene wijze wordt gesteld dat zij ‘veel gezondheidsklachten gehad heeft van psychosomatische oorsprong’. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat tweede verzoekende partij ten tijde van haar persoonlijk onderhoud d.d. 8 januari 2019 op het Commissariaat-generaal niet in staat zou zijn geweest om volwaardige, coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen.

2.2.8. Waar verzoekende partijen stellen dat zelfs indien er geloof gehecht zou worden aan de terugkeer van eerste verzoekende partij naar de Russische Federatie, het aan verwerende partij toekomt om aan te tonen dat uit dit gedrag kan worden afgeleid dat de erkenning als vluchteling *ab initio* ten onrechte werd toegekend, duidt de Raad er evenwel op dat in de bestreden beslissingen omstandig uiteen wordt gezet waarom de terugkeer naar hun land van herkomst *in casu* een intrekking van de vluchtelingenstatus van eerste en tweede verzoekende partij wettigt: ‘Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat (i) u en uw echtgenote niet lang na de erkenning als vluchteling in België teruggekeerd zijn naar jullie land van herkomst, hetwelk jullie naar eigen zeggen hadden verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging; (ii) dat jullie aldaar jarenlang hebben verbleven; en (iii) dat dit verblijf niet van clandestiene aard was, zoals jullie voorhouden. Een dergelijke terugkeer naar het land van herkomst dient in casu te worden beschouwd als persoonlijke gedrag later in de zin van artikel 55/3/1 Vw. Het persoonlijk gedrag van u en uw echtgenote toont aan dat jullie *ab initio* geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie vreesden.

U verklaarde uw herkomstland destijds verlaten te hebben omwille van problemen met Russische militairen en wahabieten. U verklaarde bovendien dat de problemen die u destijds kende met de ordediensten nog steeds actueel zijn. U vreest vandaag nog steeds de persoon van de overheidsdiensten met wie u destijds in een gevecht verwikkeld raakte. Nadat u hem in elkaar geslagen had, beloofde hij u wraak te nemen. U herinnert u zijn naam niet meer, maar hij was destijds commandant en u weet dat hij actueel een hogere functie bekleedt dan toen. Hij werkt voor het Ministerie van Justitie in Grozny. Hij houdt alles in zijn greep en het kost zijn medewerkers geen moeite om u te vinden als u terugkeert [...]. Ook uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat zij de destijds door jullie ingeroepen vrees nog steeds actueel acht. Ongeveer een jaar voor haar laatste onderhoud bij het CGVS heeft uw vrouw van haar moeder gehoord dat de ordediensten nog steeds naar u informeren, dit zowel bij uw familie als bij de burens en andere mensen in het dorp [...]. Voorts vreest uw vrouw zelf actueel ook nog steeds persoonlijk gevisieerd te worden door jullie autoriteiten omwille uw problemen [...].

Zij hierbij vooreerst opgemerkt dat de Russische staat een sterk ontwikkeld overheids- en ordehandhavingsapparaat heeft en dat uw echtgenote aangaf dat zij zich vestigde in een gehucht [...], waarbij redelijkerwijze aangenomen kan worden dat de sociale controle in een dorp, en zeker in een gehucht, aanzienlijk groter is dan in een stad en nieuwkomers in een gehucht als Maiak [...] dan ook onmiddellijk opvallen. Een vestiging in een dergelijke kleine plaats zou bijgevolg extra risico's inhouden indien jullie werkelijk gevisieerd werden door medewerkers van de autoriteiten.

Gelet op uw beschrijving van de actor(en) van vervolging (zie supra); het feit dat de door u en uw echtgenote ingeroepen vrees voor vervolging grotendeels uitgaat van de autoriteiten; en het feit dat jullie deze vrees heden nog steeds actueel achten, kan niet anders dan besloten worden dat jullie terugkeer naar en jarenlange verblijf in de Russische Federatie – met vertrek niet lang nadat u en uw echtgenote de vluchtelingenstatus werd toegekend – betekent dat er heden geen geloof gehecht kan worden aan de door jullie voorgehouden vrees voor vervolging, en de vluchtelingenstatus jullie onterecht werd toegekend.' De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen ernstige poging ondernemen om bovenstaande motivering aan de hand van concrete argumenten te weerleggen, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.9. Wat betreft de bemerking in het verzoekschrift dat tweede verzoekende partij erkend werd omwille van de problemen van eerste verzoekende partij en geen eigen vluchtmotieven heeft, zodat 'zij niet echt gevaar liep in een ander deel van de Russische federatie dan Tsjetsjenië', stelt de Raad vast dat dit geheel niet te rijmen valt met de verklaringen van tweede verzoekende partij voor het Commissariaatgeneraal. Zo gaf zij aan dat zij ook voor haar eigen leven, vrijheid en/of fysieke integriteit vreest bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst omwille van de vermeende problemen van eerste verzoekende partij; en antwoordde zij, gevraagd waarom zij zich bij haar terugkeer naar de Russische Federatie niet onder haar eigen naam had laten registreren, dat zij dit deed omdat ze schrik had aangezien zij geregistreerd was als echtgenote van eerste verzoekende partij [...]. Uit dit laatste dient afgeleid te worden dat tweede verzoekende partij zelf er vanuit ging dat de persoon (of personen) die zij en haar echtgenoot vrezen, haar ook buiten Tsjetsjenië zou(den) kunnen viseren.

2.2.10.1. Verder geven eerste en tweede verzoekende partij in hun verzoekschrift toe dat zij bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming valse namen hebben aangenomen. Dit was ingegeven door de vrees om verdere problemen te kennen aangezien hen was verteld dat ook in België geheim agenten van het Kadyrov-regime actief zijn. Verzoekende partijen argumenteren dat dit echter niet aantoonbaar is dat zij destijds hebben gelogen over hun vluchtmotieven.

2.2.10.2. De Raad benadrukt dat er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over het verzoek tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees,

paragraaf 205). Een verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. *In casu* dient te worden vastgesteld dat eerste en tweede verzoekende partij intentioneel bedrieglijke verklaringen hebben afgelegd omtrent een fundamenteel aspect van het verzoek om internationale bescherming, zijnde de identiteit. Bovendien hebben zij ook in het kader van de heroverweging van hun status volhard in deze bedrieglijke verklaringen. Van eerste en tweede verzoekende partij mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij, gelet op het feit dat hun vluchtelingenstatus heroverwogen werd, waarheidsgetrouwe verklaringen zouden afleggen, *quod non*. Een dergelijke houding valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het bestreden arrest “dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken bijbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen” en dat “[d]e [aanvankelijk] bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt”.

11. Uit het voorgaande blijkt dat de met het bestreden arrest bevestigde beslissingen tot intrekking van de vluchtelingenstatus niet zijn genomen “ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status” (dus wiens status werd erkend op grond van bedrog) in de zin van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet maar wel “ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest” in de zin van diezelfde bepaling.

De kritiek van de verzoekende partijen betreffende het bewijs dan wel het tegenbewijs en het in aanmerking nemen van de medewerkingsplicht voor wat betreft de eerste in artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet

bedoelde hypothese heeft geen betrekking op de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling van de tweede hypothese, namelijk deze van een later persoonlijk gedrag dat erop wijst dat de betrokkene geen vervolging vreest. Het bestreden arrest heeft geen betrekking op de in de voormelde bepaling bedoelde hypothese van bedrog (achtergehouden feiten, valse verklaringen of documenten) dat doorslaggevend zou zijn geweest om te worden erkend als vluchteling maar op het persoonlijke gedrag van de betrokkenen na die erkenning.

12. Zo blijkt immers de beoordeling dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partijen later (na hun erkenning als vluchteling) erop wijst dat zij geen vervolging vrezen, te zijn gesteund op concrete vaststellingen betreffende dat gedrag. Dat de verzoekende partijen de kans hebben gekregen die vaststellingen te weerleggen of te verklaren doch dat hun desbetreffende verklaringen ongeloofwaardig zijn bevonden, betekent niet dat hun vluchtelingenstatus werd ingetrokken op grond van bedrog.

13. Net omdat de verzoekende partijen uitgaan van de hypothese dat hun vluchtelingenstatus wordt ingetrokken op grond van bedrog (en niet op grond van hun later persoonlijk gedrag), is het antwoord op de door hen voorgestelde prejudiciële vragen niet dienstig voor de oplossing van het geschil. Zij worden derhalve niet gesteld.

Derde middelonderdeel

14. De verzoekende partijen voeren in essentie aan dat het gebruik van valse namen tijdens de procedure van erkenning als vluchteling niet doorslaggevend is geweest voor die erkenning vermits hun Russische nationaliteit en Tsjetsjeense afkomst niet werden betwist en zij niet hebben gelogen over hun vluchtmotieven.

15. Met het bestreden arrest wordt de vluchtelingenstatus van de eerste en de tweede verzoekende partij ingetrokken op grond van de vaststelling

dat zij kort na hun erkenning als vluchteling zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst, dat zij er jarenlang hebben verbleven en dat dit verblijf niet clandestien van aard was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat een dergelijke terugkeer naar het land van herkomst moet worden beschouwd als persoonlijk gedrag in de zin van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet en dat dit gedrag later erop wijst dat zij van bij het begin geen vervolging vreesden. Dit volstaat voor de intrekking van de vluchtelingenstatus.

Dat daarnaast ook wordt vastgesteld dat de eerste en de tweede verzoekende partij zowel bij hun verzoek om internationale bescherming als tijdens de procedure van heroverweging van de vluchtelingenstatus bedrieglijke verklaringen omtrent hun identiteit hebben afgelegd, houdt geen schending in van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet, noch van de jurisdictionele motiveringsplicht. De algemene beschouwingen in het bestreden arrest over de medewerkingsplicht in hoofde van de verzoekende partijen doen evenmin afbreuk aan het voorgaande.

Conclusie

16. Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

17. De verzoekende partijen werpen in een derde middel de schending op van de artikelen 55/3, eerste lid, en 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet. Zij voeren aan dat hun vluchtelingenstatus wordt ingetrokken omdat hun persoonlijk gedrag later erop wijst dat zij geen vervolging vrezen. Dit wordt in de desbetreffende aanvankelijk bestreden beslissingen en in het bestreden arrest gesteund op de motivering dat de verzoekende partijen zijn teruggekeerd naar Rusland, niet lang na hun erkenning als vluchtelingen, dat zij daar jarenlang

hebben verbleven en dat dit verblijf niet van clandestiene aard was. De eerste verzoekende partij heeft echter steeds voorgehouden dat zij wel in Oekraïne is geweest maar niet in Rusland. Het bestreden arrest faalt in zijn bewijslast dat de eerste verzoekende partij in Rusland is geweest in de periode 2006-2016. De tweede verzoekende partij heeft spontaan verklaard dat zij bij haar moeder in Rusland (elders dan in Tsjetsjenië) heeft verbleven. Het bestreden arrest bevat geen enkel element waaruit kan worden afgeleid dat uit dit verblijf in Rusland blijkt dat de tweede verzoekende partij bedrog heeft gepleegd met betrekking tot hun vluchtmotieven. Bovendien kunnen beweerde ongeloofwaardige verklaringen tijdens de procedure tot intrekking over feiten vanaf 2006 niet dienen om te stellen dat de verzoekende partijen *ab initio* geen vluchteling waren. De verzoekende partijen laten gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de intrekking van de vluchtelingenstatus, die een onderzoek *ex tunc* vraagt, verwacht met de opheffing ervan, die een onderzoek vraagt of uit het gedrag van de verzoekende partijen kan worden afgeleid dat zij vanaf 2006 geen gegronde vrees voor vervolging hebben. Volgens de verzoekende partijen wordt artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet derhalve toegepast op een situatie waarop het niet van toepassing is, zonder uit te leggen waarom artikel 55/3, eerste lid, van deze wet niet van toepassing zou zijn.

18. In de toelichtende memorie voeren de verzoekende partijen toe dat uit punt 2.2.9 van het bestreden arrest blijkt dat de tweede verzoekende partij niet onder haar eigen naam in Rusland verbleef omdat zij ook buiten Tsjetsjenië vervolging vreesde indien zij de naam van haar man zou behouden. Volgens de verzoekende partijen duidt dit geenszins op bedrog met betrekking tot de oorspronkelijke vluchtmotieven van de eerste verzoekende partij.

Beoordeling

19. Zoals mede blijkt uit de behandeling van het tweede middel *supra*, kan uit de motieven van het bestreden arrest worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, net als de aanvankelijk bestreden beslissingen

in hoofde van de eerste en de tweede verzoekende partij, op basis van een aantal concrete elementen van oordeel is dat – en waarom – de terugkeer van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst te dezen een intrekking van hun vluchtelingenstatus wettigt en dat de verzoekende partijen deze conclusie slechts tegenspreken, zonder de vaststellingen op concrete wijze in een ander daglicht te stellen. In de mate dat de verzoekende partijen van oordeel zijn dat het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangenomen bewijs onvoldoende is geleverd, vragen zij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is.

20. De verzoekende partijen verwijzen naar artikel 55/3, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar artikel 1.C van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Zij viseren concreet de in artikel 1.C.4, van dit verdrag bedoelde hypothese van de vluchteling die “zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield”.

Noch in het bestreden arrest noch in de aanvankelijk bestreden beslissingen wordt echter geoordeeld dat de verzoekende partijen zich opnieuw hebben “gevestigd” in hun land van herkomst. Er is enkel sprake van een jarenlang “verblijf” in Rusland, dat volgens de verzoekende partijen zelf niet geregistreerd zou zijn. De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat toepassing had moeten worden gemaakt van artikel 55/3, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

21. Zoals eveneens blijkt uit de behandeling van het tweede middel *supra*, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest aan op welke gronden toepassing wordt gemaakt van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet, namelijk dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partijen later (dit is na hun erkenning als vluchteling) blijkt dat zij geen vrees voor vervolging koesterden. De verzoekende partijen kennen deze motieven vermits zij ze vermelden in het middel en ze betwisten. Hieruit volgt dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen niet behoefde te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van artikel 55/3, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

22. Verder wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er in het bestreden arrest nog op dat de bewering van de tweede verzoekende partij als zou zij niet echt gevaar hebben gelopen in een ander deel van de Russische Federatie dan Tsjetsjenië, niet te rijmen valt met haar verklaringen bij de commissaris-generaal dat ze zich niet liet registreren onder haar eigen naam omdat ze schrik had aangezien ze geregistreerd was als echtgenote van de eerste verzoekende partij. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet uit dit laatste worden afgeleid dat de tweede verzoekende partij er zelf van uitging dat de perso(o)n(en) die zij en de eerste verzoekende partij vrezen, haar ook buiten Tsjetsjenië zou(den) kunnen viseren. Daarmee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genoegzaam aan waarom haar verblijf bij haar moeder in Rusland niet te rijmen valt met haar initieel beweerde vrees voor vervolging omwille van de problemen van de eerste verzoekende partij.

23. Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

24. De verzoekende partijen werpen in een vierde middel de schending op van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, van artikel 10, derde lid, b), van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2013/32) en van artikel 149 van de Grondwet.

In een eerste middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat het bestreden arrest artikel 149 van de Grondwet schendt doordat het niet antwoordt op het argument in hun beroepschrift dat het bronnenmateriaal van de

verwerende partij dateert van een jaar geleden, terwijl informatie over de actuele toestand in het land van herkomst maximaal zes maanden oud mag zijn. Verder had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verzoekende partijen moeten vaststellen dat de verwerende partij niet voldoet aan haar verplichting om actuele informatie mee te delen en aldus artikel 10, lid 3, b), van richtlijn 2013/32 schendt. Deze bepaling werd niet omgezet in het Belgische recht en kan bijgevolg rechtstreeks worden ingeroepen, vermits ze voldoende nauwkeurig is en de omzettingstermijn voorbij is.

In een tweede middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat zij bepaalde rapporten hebben meegedeeld over de algemene situatie in Tsjetsjenië, doch dat geen enkel daarvan in het bestreden arrest wordt besproken terwijl ze recenter zijn dan het rapport waarop het bestreden arrest zich steunt om hen de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Nochtans vereist de motiveringsplicht dat de rechter in zijn motivering elk stuk betreft dat pertinent kan zijn om zich over het verzoek om internationale bescherming of de intrekking ervan uit te spreken.

25. In de toelichtende memorie voegen de verzoekende partijen met betrekking tot het eerste middelonderdeel toe dat artikel 10, lid 3, b), van richtlijn 2013/32 wel van toepassing is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hen de subsidiaire beschermingsstatus weigert en het verzoek om internationale bescherming aldus wel degelijk beoordeelt. Zij wijzen erop dat, ook al zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening hebben gehouden met alle informatie in het dossier, hij had moeten vaststellen dat de bedoelde informatie onvoldoende recent is.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel wijzen de verzoekende partijen erop dat het bestreden arrest hun rapporten wel vermeldt doch ze niet bespreekt. De motiveringsplicht houdt volgens hen nochtans in dat zij moeten kunnen begrijpen welke waarde de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen hecht aan deze rapporten en wat de pertinentie ervan

is voor de intrekking en opheffing van de vluchtelingenstatus en de nood aan subsidiaire bescherming.

Beoordeling

26. Naar luid van artikel 10.3, b), van richtlijn 2013/32 zorgen de lidstaten ervoor dat “er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken”. Deze bepaling is, voor zover ze rechtstreekse werking zou hebben, van toepassing op “verzoeken om internationale bescherming”. Ze is derhalve niet van toepassing op de intrekking van de vluchtelingenstatus doch enkel op de vraag of de verzoekende partijen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Dat de landeninformatie uit het administratief dossier dateert uit 2018, betekent op zich niet dat die informatie niet meer actueel is en dus niet meer in aanmerking zou mogen worden genomen.

27. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich steunt op landeninformatie uit 2018 en van oordeel is dat de door de verzoekende partijen bijgebrachte recentere informatie (uit 2019) hieraan geen afbreuk doet, wordt in het bestreden arrest gemotiveerd als volgt:

“Uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan de administratieve dossiers, meer bepaald de ‘COI Focus’ betreffende ‘Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie’ van 11 juni 2018 [...] blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in

kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De Raad is dan ook van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. Door verzoekende partijen worden geen concrete elementen aangebracht die deze vaststelling weerleggen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt tevens:

“Inzake het rapport ‘Why Russians seek asylum in Europe’ (2019) van mensenrechtenorganisaties Memorial en Civic Assistance Committee [...], stelt de Raad vast dat dit rapport louter betrekking heeft op de algemene situatie in de Russische Federatie en in Tsjetsjenië. De Raad herhaalt dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat de situatie in hun land van herkomst van dien aard is dat het loutere gegeven dat zij de Russische nationaliteit hebben en van Tsjetsjeense origine zijn, voldoende is om in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Verzoekende partijen zijn ertoe gehouden om een dergelijke vrees, of een dergelijk risico, *in concreto* aan te tonen aan de hand van op hun persoon betrekking hebbende elementen. Zoals uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt, slagen zij hier niet in.

Daar waar verzoekende partijen nog het rapport ‘License to kill? The risk to chechens inside Russia’ (juni 2019) van de organisatie Mayak Intelligence [...] bijbrengen, stellende dat hierin gewag wordt gemaakt van de moord op verscheidene Tsjetsjenen in het buitenland en dat dit aantoont dat hun vrees om hier gezocht en/of vervolgd te worden door het regime terecht was, waardoor hen niet kwalijk kan worden genomen dat zij bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming valse namen hebben aangenomen, herhaalt de Raad evenwel dat eerste en tweede verzoekende partij ook in het kader van de heroverweging van hun status hebben volhard in hun bedrieglijke verklaringen omtrent hun identiteit. Zoals reeds opgemerkt, mag van eerste en tweede verzoekende partij redelijkerwijze

verwacht worden dat zij, gelet op het feit dat hun vluchtelingenstatus heroverwogen werd, waarheidsgetrouwe verklaringen zouden afleggen, quod non. Een dergelijke houding valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.”

28. Waar in het bestreden arrest wordt verwezen naar “de informatie die voorhanden is” en op grond daarvan wordt geoordeeld “dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is” en dat de verzoekende partijen “geen concrete elementen [aanbrengen] die deze vaststelling weerleggen”, blijkt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalde door de verzoekende partijen bijgebrachte stukken buiten beschouwing heeft gelaten, ook al gaat hij niet in op elk stuk afzonderlijk. De verzoekende partijen geven alleszins niet concreet aan in welke mate de in het bestrede arrest gemaakte overwegingen aangaande de situatie in het land van herkomst niet zouden volstaan in het licht van de door henzelf bijgebrachte gegevens.

29. Het vierde middel is in zijn beide onderdelen ongegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

30. De verzoekende partijen werpen in een vijfde middel de schending op van het recht van verdediging. Zij voeren aan dat geen beslissing werd genomen over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus van hun inmiddels meerderjarige dochter Me.A., doch dat deze laatste enkel wordt vermeld op een bijlage bij de intrekking van de vluchtelingenstatus van de tweede verzoekende partij. Net omdat Me.A. meerderjarig is, diende volgens de verzoekende partijen een afzonderlijke beslissing te worden genomen voor haar. Zo het minderjarig kind het statuut van de ouder(s) volgt, is dit niet het geval voor het meerderjarig kind. De verzoekende partijen verwijzen naar artikel 88 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenbesluit), waaruit volgens hen blijkt dat enkel de minderjarige kinderen het statuut van de ouders volgen. Wanneer de vluchtelingenstatus van een meerderjarige wordt ingetrokken, moet deze door de verwerende partij worden opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud, hetgeen te dezen niet is gebeurd. Het meerderjarige kind had moeten worden uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud ofwel had moeten worden beslist dat de intrekking niet geldt ten aanzien van haar. De verzoekende partijen merken op dat Me.A. zich niet heeft kunnen verdedigen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien zij geen beroep kon indienen bij gebrek aan een in haren hoofde genomen beslissing door de verwerende partij en zij dus zelf geen partij kon zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

31. In de toelichtende memorie voegen de verzoekende partijen toe dat zij slechts naar artikel 88 van het vreemdelingenbesluit verwijzen ter illustratie van de ingeroepen schending van het recht van verdediging. Zij menen een schending van het recht van verdediging wel degelijk voor het eerst te kunnen laten gelden in de graad van cassatie omdat het niet van toepassing is op de procedure bij de verwerende partij, zij het probleem wel degelijk hebben ingeroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de schending ervan van openbare orde is. Verder beschouwen de verzoekende partijen de vraag of Me.A. al dan niet eigen vluchtmotieven heeft als vreemd aan het bestreden arrest vermits deze vraag daarin niet aan de orde is gekomen, evemin als de gevolgen van de beslissingen tot intrekking van de vluchtelingenstatus op het verblijfsrecht van de verzoekende partijen en hun vijf kinderen, waaronder Me.A.

Beoordeling

32. De verzoekende partijen voeren in wezen aan dat een afzonderlijke beslissing had moeten worden genomen ten aanzien van hun inmiddels meerderjarig geworden dochter Me.A. en dat deze laatste hierover had moeten worden gehoord.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt in het bestreden arrest dat Me.A. ten tijde van het oorspronkelijke verzoek om internationale bescherming van haar ouders werd ingeschreven op de bijlage 26 van haar moeder, zodat zij de procedure van haar moeder volgde. Hij wijst er voorts op dat geen afzonderlijk verzoek werd ingediend voor de dochter, dat in haren hoofde bijgevolg geen afzonderlijke beslissing tot erkenning als vluchteling volgde en dat zij de beslissing in hoofde van haar moeder volgde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt op grond hiervan dat zich thans in hoofde van Me.A. geen afzonderlijke beslissing opdringt en dat de beslissing betreffende haar moeder, op wier bijlage bij de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus Me.A. vermeld staat, ook op haar betrekking heeft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst dus wel degelijk op het feit dat Me.A. geen eigen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend – en bijgevolg geen eigen asielmotieven heeft aangevoerd – en op het feit dat zij de intrekkingbeslissing van haar moeder volgt.

De verzoekende partijen betwisten niet dat op geen enkel ogenblik een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming is ingediend voor hun thans meerderjarige dochter Me.A. en dat zij uitsluitend de procedure van haar moeder volgde, die werd erkend als vluchteling op grond van de motieven van de eerste verzoekende partij. Me.A. heeft uitsluitend de procedure gevolgd van de tweede verzoekende partij en de erkenning als vluchteling van deze laatste werd ingetrokken omdat haar persoonlijk gedrag en dat van de eerste verzoekende partij na de erkenning als vluchteling erop wijzen dat zij geen vervolging vreest. Derhalve vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van het recht van verdediging eveneens zonder afzonderlijke beslissing in hoofde van Me.A. en op grond van de bijlage bij de beslissing tot intrekking in hoofde van de tweede verzoekende partij, waarop de naam van Me.A. vermeld staat, te oordelen dat deze beslissing ook betrekking heeft op Me.A. Vermits voor Me.A. geen afzonderlijk verzoek om internationale bescherming met eigen asielmotieven

werd ingediend maar zij uitsluitend het verzoek om internationale bescherming van haar moeder volgde, diende de inmiddels meerderjarig geworden Me.A. niet afzonderlijk te worden gehoord omtrent de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus. Uit de verwijzing door de verzoekende partij naar het recht van verdediging en, enkel “ter illustratie” daarvan, naar artikel 88 van het vreemdelingenbesluit, kan alleszins niet het tegendeel worden afgeleid.

33. Het vijfde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 800 euro en een bijdrage van 20 euro.

De onterecht betaalde bijdrage van 20 euro dient aan de verzoekende partijen te worden terugbetaald.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien juni tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams